

Milé rodiny, děti a rodiče,

v posledních měsících a týdnech zalétají často mé myšlenky a prosby při bohoslužbě a v modlitbě nejen k lékařům a všem, kteří se starají o naše nemocné, k těm, kteří musí při řízení naší společnosti činit nelehká rozhodnutí, nebo ke kněžím, jejichž služba doznala s ohledem na současnou situaci změn, ale zcela zvláštním způsobem také k vám, kteří žijete v rodinách.

Myslím na rodiny, které jsem měl příležitost poznat jako člověk, kněz i biskup, ale také na vás, které osobně neznám. Tyto myšlenky se ve mně rodí, když jdu ulicemi nebo parky našeho města a potkávám maminky a tatínky, jak krácejí společně se svými dětmi, když cestuji a míjím auta, v nichž se veze nějaká rodina, nebo když večer pozoruji rozsvícená okna v rodinných či panelových domech. Všem, s nimiž se takto skutečně či obrazně střetávám, zasáhla do všedního běhu života pandemie koronaviru a ocitají se v situacích, které až dosud nemuseli řešit. Z hloubi mysli řady rodičů se vynořují neodbytné otázky: *Kdy to asi skončí? Vráti se vše k normálu nebo to bude úplně jiné? Nepodepíše se to negativně na vzdělání našich dětí? Budeme moci i nadále pokračovat v zaměstnání nebo podnikání? A co příjmy, utáhneme chod naší domácnosti?*

Možná jste si je kladli i dříve, ale zřejmě ne tak často a v takové míře. Vypořádávat se s nimi není snadné a vyžaduje to od vás značnou dávku sebeovládání, zejména když se snažíte nedávat najevo obavy z dalšího vývoje před svými dětmi. Sami nejlépe víte, jak je pro vás rodiče obtížné nenechat se ovládnout strachem a nepoddat se skeptickým úvahám, neboť ruku v ruce s tím se z domova vytrácí pohoda, chuť do života a hlavně naděje, že i toto období jednou skončí a že má nějaký (třeba zatím skrytý) smysl.

Také v tomto nezvyklém čase musí doma všechno fungovat, přestože přibylo práce a starostí s dětmi, které se kvůli zavřeným školám učí samy, což ty malé moc neumí a ty větší by zase raději věnovaly čas něčemu jinému. „*Je to fuška, je to dřina,*“ slýchám někdy od rodičů. Chtěl bych vám za tuto vaši námahu a úsilí moc poděkovat a ubezpečit vás, že si této vaší „domácí“ práce nesmírně váží i sám Bůh. Jsem přesvědčen, že po letech tuto vaši snahu a s ní spojené oběti docení i vaše děti a také že vy sami budete tuto dobu vnímat jako tu, která vám mnohé dala, i když nebyla jednoduchá. Jde o paradoxy života, které potvrzuje řada příkladů z minulosti.

Prozatím nám nezbyvá, než společně pokračovat v prožívání této doby a ve svém životě. Pokládám za užitečné dělit se o dobré zkušenosti a rady, které mohou pomoci věci ulehčit nebo zlepšit, a proto si dovoluji jednu takovou malou radu vám nabídnout. Denní modlitba církve nazývaná breviář, kterou se modlí všechny zasvěcené osoby - kněží, řeholní sestry a bratři a také mnoho laiků, začíná vždy stejnými slovy: „*Bože, pospěš mi na pomoc.*“ Toto zvolání je výrazem touhy po Boží pomoci a narazíme na ně v žalmech na několika místech, a to v okamžiku, kdy se člověk cítil slabý, nejistý či osamocený; kdy měl pocit, že vše zůstává pouze na něm; kdy potřeboval slyšet odpověď; kdy toužil po vysvobození z těžké situace. Všude tam se starozákonní člověk obracel na Hospodina a volal: „*Bože, na pomoc mi pospěš!*“ (Žalm 70,2) Milé rodiny, kéž užíváme této střelné modlitby pokaždé, když se cítíme podobně jako muži a ženy v době starozákonní, tedy slabí, nejistí či nedostatečně způsobili zvládat situace, které jsou před nás kladeny, a kéž můžeme po prodělané životní zkoušce prohlásit: „*On (Hospodin) se ke mně sklonil, slyšel mě, když o pomoc jsem volal.*“ (Žalm 40,2) Věřím, že po odeznění pandemické krize si budeme moci říci: byla to zvláštní doba, ale hodně jsem se díky ní naučil, a i v této době stál Bůh při mně.

Se vzpomínkou v modlitbě a s požehnáním.

+ Josef Nuzík

předseda Rady ČBK pro rodinu